

XLVI.

Betænkning

over

Udkast til Lov om Foranstaltninger til Huusdyr- og især Hesteavlens Fremme.

(Afgiven af Landstingets Udvalg).

Af de omfattende og med Omhu udarbejdede Motiver til nærværende Lovudkast vil det sees, at det Princip, der ligger til Grund for det, i alt Væsentligt slutter sig til det Forslag angaaende Foranstaltninger til Huusdyravlens Fremme, der er afgivet af den ved allerhøieste Resolution af 19de Januar 1851 nedsatte Commission, hvilket ogsaa for Stortvedelen er tiltraadt af Sundhedsraadet, hvis Betænkning Ministeriet har troet at burde indhente over Sagen.

Udvalget er efter nøie Overveelse ogsaa kommet til den Overbeviisning, at det i det Hele taget maa tiltræde det Princip, hvorpaa Udkastet er bygget, nemlig at Staten, under Huusdyravlens og især Hesteavlens for Tiden utilfredsstillende Tilstand i Landet, bør træde opmuntrende og understøttende til Hjælp og fremme Huusdyravlen i Almindelighed ved Uddeling af Præmier gennem Landbosforeninger og Hesteavlens tillige ved et Landstutterie og et Stamstutterie, og har den for denne sin Mening fundet en vægtig Understøttelse deri, at den ovennævnte talrige Commission, der bestod af Mænd fra Rigets forskellige Provindser, og som i sin Midte talte flere særdeles praktiske og sagkundige Mænd, med en næsten til Eenstemmighed grændsende Enighed, har, efter at have behandlet denne Sag med al den Omhu og sande Interesse, som dens store Vigtighed for Fædrelandets Fremtid fordrer, udtalt dette som sin fulde Overbeviisning. Udvalget, der saaledes ganske samstemmer med bemeldte Commission, anseer det derfor overflødig, her nøiere at drøfte disse Principspørgsmaal, da den i Gæt og Alt kan henvises til Commissionens Betænkning og de Ud-

kastet ledsagende Motiver, hvori disse paa en udtømmende og tilfredsstillende Maade ere behandledes.

Eigesom Udvalget saaledes tiltræder Udkastets Hovedprincip, saaledes maa det ogsaa i alt Væsentligt tiltræde den praktiske Gjennemførelse, der er givet dette i Udkastets Paragrapher, og skal kun ved enkelte af disse tillade sig at foreslaae nogle Ændringer.

Naar det saaledes i § 8 er foreslaaet, at der om Tiden og Stedet, hvorpaa Dyrskuerne holdes, meddeles Landstutmesteren Underretning, da mener Udvalget, at det et er tilstrækkeligt, at en saadan Meddelelse af Landbosforeningen gives Landstutmesteren, da det let kan indtræffe, at flere Foreninger samtidigen kunne beramme Møderne for deres Dyrskuer, hvorved det vilde umuliggøres for Landstutmesteren at overvære disse, hvilket stedse maa ansees som det Unsikligste, og har man derfor troet, at det mere vilde svare til Hensigten, naar det blev bestemt, at disse Møder bleve berammede af Landbosforeningerne efter forud truffen Overeenskomst med Landstutmesteren. Naar det endvidere i samme Paragraph hedder, at Landstutmesteren ingen Stemme skal have ved Præmieuddelingen, da kan Udvalget ikke tiltræde denne Anskuelse, og er det, efter at have overveiet de forskellige Indvendinger, der herimod ere fremsatte, og findes drøftede i Motiverne Pag. 20 og 21, til hvilke det skal tillade sig at henvise, kommer til den Anskuelse, at det vel fra Statens Side, med Hensyn til det Tilskud, den yder ved Præmien, kan være nok for at føre Control med disses Anvendelse, at Landstutmesteren overværer Dyrskuerne, men at man derimod maa holde for, at, da Landstutmesterens Sagkundskab og uafhængige Stilling forøge Garantien for Præmierens hensigtsmæssige Uddeling, bør hans Virksomhed ikke alene indskrænke sig til at være controllerende, men den bør tillige være veiledende, saa at der saavidt muligt kan bringes en vis Eenhed tilveie i Bedømmelsen, og saa at der ved disse kan udbredes Bekendtskab med de Fremskridt og Erfaringer, som trindt om i Landet ere gjorte, og finder man det derfor saavel principmæssigt som hensigtsvarende og i Sagens sande Interesse, at Landstutmesteren erholder